

Ogłoszenia przyjmuje się do godziny 6-ej wieczorem.

PISMO POLITYCZNE, SPOŁECZNE I LITERACKIE.

Prenumeratę i ogłoszenia przyjmuje Administracja

w Sali Klubu Kupieckiego

Refleksye.

Notowaliśmy już na tem miejscu tendencję informacyjną, jakich dostarcza „Agencja Petersburska” w sprawie ruchu organizacyjnego, zapoczątkowanego w Galicyi. Wskazywaliśmy na to, że informacje te mają wszelkie cechy planowej akcji, zmierzającej do odpowiedniego urobienia opinii rosyjskiej.

Działalność ta nie ustaje w dalszym ciągu. Po tendencyjnie przekręconej mowie hr. Z. Tarnowskiego, onegdajsze telegramy przyniosły nam znowu informacje, zaczęta rzeczko „Narodnich Listów”, o knowaniach galicyjskich, skierowanych przeciwko Rosji, o tajnej agitacji w Królestwie, o kadrach armii polskiej i praktycznych przygotowaniach do wojny, oraz zapewnienie, że nie prawdą jest, jakoby organizacje galicyjskie pozbawione były charakteru agresywnego.

Nie wiemy, czy tożsamość tak brzmiały informacje organu p. Kramarza i z jakiego źródła pochodzą, niemniej jednak zastrzegamy, że jest rzeczą, dlaczego z taką skwapliwością zbiera agencja urzędowa podobne informacje, nie przebiegające w źródłach, nie cofając się przed wyraźnym fałszerstwem—było tylko dostarczyć informacji o pewnym określonym typie.

Dawna „intryga polska”, o kształtach agitacyjnych, tufająca się po szpaltach pism galicyjskich, przyjmując teraz kształty realne, przedstawia dostarczoną przez Agencję rytmiczną i w tej formie ukazuje się przed forum opinii rosyjskiej wraz z usłudze dostarczeniemi przez redakcję „N. Wremia” „świeżo przemyceniemi przez granicę” kartaczownicami.

Alé to jest tylko pierwszy akt sztuki. Drugi odbywa się już bez udziału usłudze Agencji. Bohaterowie „prawdziwie rosyjskiej” działają tu sami, a raczej wygłaszają długie i pouczające monologu o polskiej intrydze i polskim niebezpieczeństwie.

Próbkę tego rodzaju przynosi nam jeden z ostatnich numerów „Kijewianina”.

Biorąc za podstawę dostarczone przez Agencję informacje, wytacza organ miejscowych związków długie oskarżenia przeciwko ostatniej emulacji „Rady Narodowej”, w swym zapate bojowym kraszy jednak kopię nie o murze Lwowa i Krakowa, lecz o ścisły spokojnych dwukrólestw polskich na Rusi.

Mamy tu więc i skierowane pod adresem ludności zamieszkującej 9 gubernii Rosji i Litwy zapytanie, co będzie z nami, jeżeli za przykładem Galicyi pójdą „patriotyczne związki rosyjskie”, i zapewnienie, że czekamy na „nieprzejmione wrócenie” w razie podobnego „ćwiczenia uczuć patriotycznych” jednej części ludności koziem bezpieczeństwa drugiej. Przypomnieliśmy te kończą się przedtęgi, że mamy ludności w naszym kraju są bardzo „uważne i czujne” w sprawach dotyczących bezpieczeństwa państwowego.

Konkluzja szybka i bardzo jasna. Przy pomocy uczynnej Agencji udowodniona została wina mieszkańców Galicyi i Łódzkiej, którzy w ewentualnym zatargu między narodami mają zamiar pójść nie pod komendę „Kijewianina”, ani nawet organu Suworskiego, lecz chcą spełnić swój obowiązek względem państwa, do którego należą. Winowajcom należy się kara—ponieważ jednak hr. Bobrzyński nie zastąpił jeszcze d-ra Bobrzyńskiego w pałacu namiestnictwa, trzeba poszukać winowajców tych bliżej, tu pod ręką w granicach „dziewięciu gubernii zachodnio-rosyjskich”.

A wymiar kary jest niemniej interesujący, niż sama zasada trójdziennej odpowiedzialności ludności polskiej za czynny udział w dziele. Główny „Kijewianin”, spowodowany postępowaniem „Rady Narodowej”, spasił ma w granicach Rosji i Litwy na jej ludność polską w formie „przykrej wróżby”, wywołanych ćwiczeniem uczuć patriotycznych, a koziem naszego bezpieczeństwa, lub wprowadzeniem w ruch „czujnych” mas ludności.

Apetyty organów gadzinowych na stronę polską są nam aż nadto znane. W braku lepszych powodów do pociągania „intrygi polskiej” tyle lat wszak postęgowano się z niezmiennym powodzeniem,—krzywdami ludności rosyjskiej w Galicyi. Ze więc i obecnego ruchu organizacyjnego nie omija prasa prawdziwie rosyjska, że chce z niego zrobić cały kapitał polityczny—któż jest tak naiwny, aby się temu dziwić? Z i w tym wypadku wypróbowały animusz nie zawodny naszych najwybitniejszych i że gotowi są szukać odwetu na spokojnej ludności naszego kraju—zjawisko to zbyt powszednie, abyśmy się nad nim szeroko rozwodzić potrzebowali. Dziwić się raczej należy, że zasady odpowiedzialności trójdziennej nie rozciągnął „Kijewianin” na inne narody, wchodzące w skład monarchii Austriackiej.

Bo przecie np. tyrolscy posiadają od dawna owe związki strzeleckie, które dziś tak drażnią prawdziwych rosyjan swymi „manichejskimi” za 15 koron w Lwowie i Krakowie. Ci gorące ćwiczą się w swych związkach z pewnością nie mniej pilnie, niż studenci krakowscy, z tą różnicą, że czynią to od dłuższego czasu. Że zaś w razie wojny rozkazu będą czekać nie z redakcji „Kijewianina”, lecz wprost z Wiednia, że złoży jeszcze jeden dowód przysłowiowej wierności tyrolskiej, o tem wątpić trudno.

O to jednak żaden gadzinowiec miejscowy i stoliczny nie wytacza sprawy Niemcom w ogóle i nie szuka odwetu na przedstawicielach

tej ludności, zamieszkających w państwie rosyjskim.

Alé to już jest tajemnicą swoistej psychologii politycznej. Ten animusz chętniej szuka pola do popisu bliższego i możliwie najbardziej bezpiecznego.

Sama treść skierowanych pod naszym adresem groźb grzeszy brakiem oryginalności. Operowanie „wzrążliwymi masami ludowymi”, dla załatwienia rachunków, wszak stary to, dobrze znany jeszcze Metternichowi „sposób”. Tylko, że wynalazcy podobnych metod nigdy do ich autorstwa się nie przyznawali. Uważali oni za rzecz wielce dla siebie kompromitującą pomawianie o jakikolwiek udział w podobnym „ruchu” i jaknajskrzętniej, odsuwali od siebie wszelkie pozory współnośności.

Pod tym jednym względem inwektywy „Kijewianina” są nawiąskami „oryginalne”.

Idem.

Z prasy polskiej.

Co dalej?

Omawiając przebieg ostatniego Wsłonego Zebrania Twa Kultury Polskiej pyta „Kur. Warsz.”.

Co dalej? Jak wiemy, zebranie wczorajsze uchwalilo, nieabyt znaczną zresztą większość głosów, że do Tow. K. P. mogą należeć tylko polacy bez różnicy wyznania i pochodzenia, oraz że T. K. P. powinno się przyczynić do spolszczenia miast naszych, bo to jest warunek podniesienia kultury narodu polskiego.

Teraz przeto należy oczekiwać, że po pierwsze Towarzystwo przystąpi do wcielania w życie drugiego postulat, drogą wyświadczenia i kształcenia opinii, i po drugie—pozbędzie się żywiołów, nie wyznających tak elementarnych hasel polskich.

Oslabienie liczebne Towarzystwa da się łatwo powołać znacznym wzmocnieniem jego siły ideowej. Usunąć raz na zawsze wątpliwości co do tego, czy postępek polski nie wywołuje się mimowolnie nacjonalizmowi żydowskiemu i kosmopolityzmowi bojowemu, usunąć więc w znaczeniu dla siebie i dla narodu dodaniem, T. K. P. i kierujący nim postępowcy odzyszczają tę powagę w społeczeństwie, jaka się należy każdemu szczeremu i silnemu kierunkowi społeczno-politycznemu. Obozy przeciwnie nie przesłaniać z nim dyferencji i rozterek, lecz znaleźć zarazem grunt wspólny, którym jest zawsze: polska sprawa narodowa.

„Kurier Poranny” o Komisji Tymczasowej.

Podawaliśmy niejednokrotnie na tem miejscu głosy prasy warszawskiej, charakteryzujące stosunek Królestwa do planów bojowych galicyjskich.

Obecnie zanotować musimy głos najbardziej radykalnego z pism warszawskich „Kuryera Porannego”, który omawia umieszczoną w „Narodnich Listach” odezwę „Komisji Tymczasowej” i dochodzi do wniosków następujących.

„Organ tego obywatela, wydawany przez hasłałowego żydowskiego publicystę, oznajmił, że „zebraliśmy się groź”, jakim rozporządza skarb tej „organizacji” oraz że „do rozpacz doprowadza widok słabej ofiarności społeczeństwa”. I stwierdził, że „wielkość, że specjalnie, Warszawa w obłamy swojej większości przygotowania te nazywa szaleństwem i planą roboty, gabinetu austriackiego „agentów prasowych”. I tak to i tyle tylko nieprawda, że o „planą robotę” nie było nigdy w Warszawie tych stroniów nie posiadał, stwierdzano tylko aberrację tej polityki, mogącej ściągnąć na nasz znany kraj najgorsze nieszczęścia”.

Przechodząc do komunikatu, umieszczonego w „Narodnich Listach” przez Komisję Tymczasową, „Kur. Poran.” pisze:

„Enuntyacje, posłane w niewiadomych celach do „Narodnich Listów”, nie są cichem bardzo poważnej większości społeczeństwa galicyjskiego; że z nastrojem umysłów w Królestwie Polskiem nie mają nic wspólnego i że rozgłos, jaki im nadała depesza rosyjskiej agencji telegraficznej jest tylko tendencją złośliwością, obliczoną na rozstrzelanie opinii rosyjskiej i uprawdopodobnienie jakichś nieokreślonych, jeszcze ale łatwych do przewidzenia zamiarów w zakresie polityki wewnętrznej”.

„Polskie odpowiedzi”.

Pod tym tytułem pomieścilo ostatnie „Nowe Wremia” naczelnik artykuł, który poniżej podajemy w całości.

Krętki ten, z typową dla „Now. Wrem.” perfidją i bezczelnością napisany artykuł pozostawiamy dziś bez komentarzy, chcemy bowiem powrócić do niego w najbliższej przyszłości. Zaznaczamy tylko, iż taką metodą porozumiewania się, jaką „Now. Wrem.” się posługuje, chyba do polsko-rosyjskiego zbliżenia dojść trudno—jeśli w ogóle „Now. Wrem.” bodaj na chwilę o takim „zbliżeniu na seryo pomyślało—w co wątpimy. Cała rzecz bowiem polega nie na wynalazieniu skutecznej ku temu drogi, ale na zwałeniu odpowiedzialności za politykę antypolską w Rosji—na polaków.

Oto co pisze „Now. Wremia”:

„Artykuł nasz poświęcony rosyjsko-polskiemu zbliżeniu po artykule wstępnym „Temps” wywołał cały szereg odpowiedzi w prasie polskiej w państwie rosyjskim i za kordonem. Pomimo, że ton, forma i treść tych odpowiedzi są różnorodne, jednakże zdziwicią w nich jeszcze dawne wrogi nuty.

Wśród tych odpowiedzi należy ściśle rozróżnić opinie gazet polskich, wychodzących w kraju zachodnio-rosyjskim, od polskich organów prasy, wychodzących w Królestwie Polskiem. Nie będziemy oczywiście zwracać uwagi na te gazety, które są jakby krzywdzielnymi kultury i cywilizacji w miastach zachodnio-rosyjskich. Wszystko to co piszą różne „Kuryery Wileńskie” oraz dzienniki „Kijowski” i „Petersburski” nie jest ważne dla rosyjskiej opinii publicznej.

Należy jej głównie liczyć się tylko z prasą warszawską, jako wyraziciela poglądów tego narodu polskiego, który od wieków żyje i pracuje na ziemi polskiej. Na organy prasy polskiej w miastach zachodnio-rosyjskich oraz w stolicy można się zapisać tylko, jako na wyrazicieli nielicznych kolonii polskich, bynajmniej jednak nie jako na przedstawicieli polskiej opinii społecznej.

Zwrócimy się dlatego odrazu do artykułu

organu warszawskiej demokracji narodowej „Gazety Warszawskiej”, gdzie artykuł nasz uległ ściślemu rozbirowi. Polski organ narodo-demokratyczny zwraca uwagę na to, że słowa nasze stoją w sprzeczności z czynami, że zamalo jest oświadczać, iż społeczeństwo rosyjskie nie żywi żadnych wrogich uczuć względem polaków, że trzeba jeszcze czynów, któreby je stwierdziły.

Tymczasem fakty rzekomo stoją w sprzeczności z naszymi uczuciami. Jako dowód, organ polski przytacza wyodrębnienie Chelmszczyzny, wykup kolei Warszawsko-Wiedeńskiej, zwlekanie z przyjęciem projektu prawa o samorządzie miejskim w Królestwie Polskiem, nowe zmiany w projekcie rządowym niekorzystne dla polaków wprowadzenia ziemstw w sześciu guberniach kraju Półn.-Zach. i Pół-Zach., projekt prawa o ograniczeniu polaków z Królestwa Polskiego w nabywaniu własności ziemskiej na Wołyniu, zamknięcie Tow. oświatowych i gimnastycznych w Królestwie Polskiem oraz sprawa języka, w jakim ma być wykładana religia na Litwie.

Oto wykaz skarg polskich. Będziemy mówić nie o niepowrotnej przeszłości, lecz o teraźniejszości. Uważaliśmy i uważamy wyodrębnienie Rusi Chelmskiej z Królestwa Polskiego za ten kanić węgielny, na którym powinny być zbudowane najnowsze stosunki polsko-rosyjskie. Wykup kolei Warszawsko-Wiedeńskiej nie stoi w sprzeczności nawet z tym projektem autonomii polskiej, który był w swoim czasie przedłożony przez posłów polskich w Damie z go powołania. Nawet według projektu autonomii, kolejki powinny być upaństwowione i rzecz oczywista, że wykup ich przez skarb nie może być przedmiotem specjalnych uskarżeń.

Innych skarg, jako to np. na wprowadzenie ziemstw w guberniach zachodnio-rosyjskich oraz na ograniczenie propagandy polskiej w tym kraju niepodobna brać poważnie. Polacy powinni pamiętać raz na zawsze, że jedyną podstawą do rozumnych i sprawiedliwych stosunków rosyjsko-polskich powinna być zasada „sum cuique” (każdemu swoje). Wszelkie zarządzenia rządu, mające na celu ugruntuwanie tej zasady na ziemiach rdzennie rosyjskich w kraju Zachodnim powinny być witane przez polaków, jako środki sprzyjające przedsięwzięciu i szybszemu urzędowaniu narodu polskiego na jego ziemi historycznej.

Prasa polska nie ma podstaw do powątpiewania, że rząd rosyjski i społeczeństwo rosyjskie pragną jaknajprędzej uchwalenia projektu prawa o samorządzie ziemskimi i miejskim w Królestwie Polskiem. To były i są te dwa punkty, na które wskazywaliśmy w naszym artykule, jako na jedyną podstawę do zbliżenia polsko-rosyjskiego.

Jedyną pewną drogą do takowego jest nietytę piecza nad wytymanymi ludnościami polskiej w Królestwie Polskiem, nad szlachtą i księżmi, ile dawna droga Młotina i Cerkaskiego—piecza nad polskimi nizinami ludowymi, nad warstwami pracującymi ludnościami polskiej, nad włościanami i robotnikami polskimi.

Że rząd rosyjski robił w tym kierunku dużo, dowodzą tego same głosy polskie. Nie dalej jak tydzień temu w zagranicznym organie polskim narodowej demokracji wychodzącym w Lwowie, w „Słowie Polskiem” ukazał się nadzwyczajnie ciekawy artykuł, w którym były przytoczone rezultaty pracy rządu rosyjskiego i urzędowania rolnic gmin polskich w guberniach Królestwa Polskiego. Jak wiadomo rząd rosyjski zgodził się w kwietniu na to, aby prawo o urzędowaniach rolnych było rozszerzone i na gubernie Królestwa Polskiego. Odtąd przechodzenia włościan polskich do gospodarstw odrębnych i futurowych oraz walka z szachownicami poszły w tak szybkim tempie, że w ciągu 8 miesięcy w pierwszym roku zastosowanie tego prawa dało wprost zdumiewające rezultaty. Około 500 gmin polskich z 20 tys. gospodarstw, obejmujących około 300 tys. morgów, skorzystało z dobrodziejstw tego nowego prawa rolnego i włościanstwo polskie błogosławi je.

Zagraniczna gazeta polska uznaje te rezultaty urzędowań rolnych za bardzo poważne, jeśli wziąć pod uwagę skomplikowaną pracę przy ocenie rodzajów gleby, uzyskiwania wyroków gminnych zatwierdzających podziały i wyodrębnienia. Istotnie w niczem nie zaszła się tak różnica pomiędzy Rosją i Austrią, jak w tej trosce o lud włościjański. Sejm galicyjski zbierał się już dawno przeprowadzić prawo znoszące szachownice na gruntach włościjańskich w Galicyi. Jeszcze 10 lat temu ukazała się w Galicyi cała obłędna literatura poświęcona tej kwestyi, były wyasygnowane kredyty dla inżynierów badających takową. W rezultacie dotychczas nie nic zrobiono i polski włościanin w Galicyi cierpi wskutek strasznej szachownicy, wskutek niemierumnego wyodrębnienia swych gruntów. Wyczerpany przez walkę musi on uciekać do Ameryki, gdzie rzęba polskich emigrantów pochodzących przeważnie z Galicyi doszła w ostatnich czasach prawie do 3 mil.

Niedarmo poważni ekonomiści polscy, jak np. s. p. Stanisław Szczepanowski, poświęcali całe studia „nędzy galicyjskiej”. Jasne było dla nich, że osławiona autonomia polskiej szlachty i biurokracji w Galicyi była kupiona u rządu wiedeńskiego za cenę rozdrapania wszystkich naturalnych bogactw Galicyi przez wiedeńskich Niemców i żydów. Ci sami ekonomiści polscy przyznawali, że nadzwroć Królestwo Polskie pod względem ekonomicznym jest prawdziwym Eldorado w porównaniu z Galicyą.

Obecna sytuacja polaków w Galicyi jest równie smutna, jak za czasów Szczepanowskiego. „Dziennik Poznański” charakteryzuje ją w ten sposób: „Sokoli polscy i drużyny ochotnicze maszerują wszędzie z muzyką, jako echa której są bankructwa i krachy. W samym tylko Krakowie wpłynęło w ciągu ostatnich miesięcy kilka tysięcy spraw o upadłość, narodowa zaś demokracja rozpyła równocześnie wszystkim organizacjom odezwę z żądaniem ofiar na „fundusz narodowy”, przygotowywany, dodajmy, na żądanie władz austriackich na wypadek wojny z Rosją”.

Nieudana misja ks. Hohenlohe w Petersburgu skłoniła tylko niewielką część polaków do stania się poważniejszymi, drugą zaś część pcha do jeszcze większego łazudzi. W tymże Krakowie, który dwojciejnie przezwali Krachowem, powzięto w tych dniach rezolucję, opiewającą, że „w razie komplikacji wojennych cały naród polski powinien stanąć pod skrzydłem i do dyspozycji armii austriackiej”. Wiedeńskie Kolo Polskie otworzyło listę ofiar na bojowy fundusz powstańczy.

Wszystko to są niepoieszające objawy dla zbliżenia, i jedyną nadzieję w tej trudnej sprawie można pokładać w zdrowym instynkcie słowiańskim tego wielomilionowego włościanstwa polskiego, które wniosło w Czeskołowię ze swej inicjatywy pomnik Cesarzowi Oswobodzicielowi.

Rozruchy w Japonii.

Ostatnie rozruchy w Tokio mają za podkład walkę demokracji japońskiej przeciwko oligarchicznemu rządowi arystokracji wojskowej.

Forma rządu, któremu Japonia rozwój swój i stanowisko mocarstwowe zawdzięcza, jest konstytucyjna tylko z imienia. Kraj wschodzącego słońca posiada wprawdzie parlament, ale parlament ten jest ciałem prawodawczym tylko pozornie. Właściwie rządy sprawuje kilku możnych stanu, zbiegających się pod przewodnictwem mika w t. zw. radzie genrów. Oligarchiczna forma rządów utrzymwała się, bo naród japoński nie miał powodów do skarg, jak długo losami jego kierowali tacy wędrowie, jak Ito, Inoue, Matsukata.

Niebezpieczeństwem, zagrażającym każdej oligarchii jest, że z chwilą, gdy zabraknie wśród niej filku meżów stanu, przeobrazi się ona w koterię. Kryzys japoński wybuchł tak przedko, bo genrowie nie umieli uzupełnić opróżnionych swych kadrów. Z wielu wybitnych polityków, jakich miała Japonia w tych ostatnich latach, nie przyjęli do swego grona niko, prócz księcia Katsury. Gdy zabrakło im jeszcze uroku imienia Mutsubity, musieli przy pierwszej sposobności wybuchnąć konflikt między nimi a nowymi warstwami, chcącymi zrzucić niewygodne dzisiaj jarzmo.

Burza nadciągnęła wcześniej, niż przypuszczano. Z początkiem grudnia, mimo poparcia olbrzymiej większości parlamentu, gabinet markiza Salanji, przywódcy stronnictwa Seju-Kai, upadł wskutek intrygi genrów a raczej marszałka Jamagaty. Salanji bronił polityki oszczędności i sprzeciwiał się królowaniu w Korei dwóch nowych dywizji. Gdy nie udało się utworzyć gabinetu wojskowego, genrowie powierzyli władzę swemu meżowi zaufania księciu Katsurze. Aby złagodzić dyktatorski charakter tego zarządzenia, ministerstwo księcia Katsury podjęło na nowo oszczędnościową politykę poprzedniego gabinetu, ale koncesje te nie zadowolniły nikogo. Dwa główne stronnictwa parlamentu Seju Kai i Kokumintō przeszły do najbardziej zdecydowanej opozycji i zmobilizowały wszystkie swych stronników. Genrowie wyczerpali wszystkie środki, groziła nadaremnie rozwiązaniem izby i t. d. Nie pomogła nawet interwencja mika, a gdy walka przeniosła się na ulice, księże Katsura ustąpił i admirał Jamamoto otrzymał misję utworzenia nowego, ściśle konstytucyjnego gabinetu.

Ostatnie wypadki są ciężką klęską genrów i położą może kres ich panowaniu.

Sprawy bałkańskie.

Bułgaria i Rumunia.

Do „Neue Freie Presse” donoszą z Sofii, iż Danew zakomunikował rumuńskiemu posłowi Gbice decyzję rządu bułgarskiego. Zrezece nie się decyzy Bułgare Syllatry i Balczuku jest wykluczone. Po rozmowie z Danewem, Gbice wysłał cyfrową depeszę do Bukaresztu, pozem odpowiedź ambasadora austro-węgierskiego, hr. Tarnowskiego i miał z nim dłuższą naradę. Bułgaria w sprawie miast zachowała na podobno stanowisko nieprzejednane, gdyż ustępstwa w tej kwestyi wywalały mogły poważne zaburzenia wewnętrzne.

Pogłoski o przesunięciu wojsk bułgarskich ku granicy północnej są fałszywe. Wojska rumuńskie przy ewentualnym wkroczeniu do Bułgarii nie napotkają żadnego oporu.

W razie upadku gabinetu bukareszteńskiego, sytuacja stanie się jeszcze bardziej krytyczna. Zdecydowana postawa obu stron pogłębia konflikt.

Mocarstwa napróżno usiłują nakłonić Bułgarię do ustępstw. W Bułgarii mówią o możliwym zajciu przez Rumunię terytorii spornych, któreby na razie Bułgaria oporu stawiać nie mogła. Spowodowałoby to jednak raz na zawsze zerwanie przyjaźni z Rosją i Austrią.

Oblężenie Janiny.

Z Filippiń donoszą, iż pogoda utrudnia akcję wojenną greków pod Janiną, które ogranicza się do małych potyczek i krótkich saw artylerji.

Konstantynopolski „Tanin” twierdzi, że Skutasi i Janina utrzymują się do końca wojny. Zdaniem dziennika tureckiego opór twierdzy tych pozwolił Turkom uzyskać przy zawarciu pokoju znaczne ustępstwa.

W razie, gdyby te nadzieje zawiodły, należałoby utrzymać w Janinie i Skutasi zalogi tureckie, jako oznakę zwierzchnictwa Turcy nad zajętemi przez państwa bałkańskie dzielnicami.

„Dayly News” o sytuacji Turków.

„Dayly News and Leader” w tragicznym świetle przedstawia sytuację Turków przy Czataldzy. Dezercjerzy opowiadają o głodzie i chorobach, dziesiątkujących armię.

Zakaz ze strony Szefketa-baszy dopuszczenia korespondentów tłumaczony być może, jako niechęć ukazywania bezradniejszego stanu armii.

Brak pieniędzy, zapasów wojennych, artylerji i oficerów stanowi niebezpieczną przeszkodę do zwycięstwa Szefketa-baszy.

Wielki wezyr przypomina znakomitego szofera, który kieruje zdekonowanym autem. Pomimo najszczęśliwszych usiłowań kierownika, motor co chwila przestaje działać lub też odrzuca automobil o parę mil wstecz.

Sufet, jak wiadomo, porozumiewał się z Sawowem, przyczem odkrył wszystkie karty. Po porażce bułgarów przy Czataldzy czuł się pewniejszy, proponował przyjęcie warunków bułgarskich, wzamian za odstąpienie muzumlańskiej części Adrianopola. Sawow jednak również słyszał o porażce Turków pod Balairem, podniósł zatem swe żądanie i nastawał na odrzuceniu wojennem.

Według informacji pisma angielskiego upadek Adrianopola oczekiwany jest lada chwila. Zasluga komiteta będzie zatem strata z ch milionów funtów sterlingów, na taką samą sumę—materyałów wojennych, oraz Adrianopola. Kiamil byłby tego uniknął.

W Konstantynopolu ludność obca nie bardzo czuje się bezpieczna. Prasa turecka wyrzuca od czasu do czasu grzeczne słowa, jako—„przyszedł czas zemsty lub śmierci”, przy-cem podobna jest do starego lwa, który sądzi, że ryk jego bezniesny wzbudzi szaloną trwozę”.

Kronika polska.

— Kanał Dniepr-Wisła.

„Kur. Warsz.” donosi. Naczelnikowi studów oddziału Wolga Dniepr-Wisła zarząd szos i dróg wewnętrznych wodnych polecił sporządzić projekt drogi wodnej między Dnieprem a Wisłą. Kanał ma być przeznaczony dla statków większych z pojemnością do 150,000 pudłów ładunku. Z początku przypuszczano, że na tę drogę wodną złożą się: Prypeć, kanał łączący i Bug Zachodni.

Z uwagi jednakże, że Bug nie nadaje się do tego celu z powodu płytkości i nadmiernej liczby nieuniknionych kosztów na urządzenie techniczne, umożliwiający przeprowadzanie tą drogą statków ładownych o większych rozmiarach, zamieniono projekt pierwotny o tyle, że od Drohiczyna powzięto projekt przeprowadzenia kanału bocznego Iwoniłki, mniej więcej do Buga, z wylotem do Wisły, pierwiastkowo pod Jablonną, następnie około Bielani, jako miejscowości bliżej Warszawy położonej.

— Ruch filozoficzny.

Zeszyt lotowy podaje na miejscu naczelnym sprawozdanie z II Zjazdu neurologów, psychiatrów i psychologów polskich, który odbył się w grudniu w Krakowie. Sprawozdanie to, piera prof. dr. Bromisław Bandrowskiego, podaje streszczenie wszystkich referatów treści psychologicznej, wygłoszonych na Zjeździe. W dziale recenzji omawiają pp.: Biegieleisen, Semil, Peretiatkowicz, Stamma, Korbinski i Halpern (szereg publikacji polskich, niemieckich i francuskich, m. l. książkę Fouilliga o współczesnych kierunkach w teorii poznania, ton pierwszy Encyklopedji filozofii, oraz Archiwum Heglowskie). Następnie przegląd czasopism angielskich, francuskich, niemieckich, bardzo obfity dział bibliograficzny i szereg najrozmaitszych wiadomości bieżących.

Sprawy finlandzkie.

Gazeta „Karjala” donosi, że wskutek Najwyższej zatwierdzonej dn. 21 grudnia uchwały rady ministrów, W. Kokowcew zalecił finlandzkiemu general-gubernatorowi, aby zakomunikował sejmowi, iż na mocy prawa z dn. 17-go stycznia 1910 r. obowiązany jest wybrać przedstawicieli do Dumy Państwowej i do Rady Państwa. General Zein zwrócił się do senatu, zalecając aby wydał odnośne zarządzenia. Jak wiadomo sejm odmówił wysłania przedstawicieli do 3-ciej Dumy. Prawdopodobnie i teraz nastąpi odmowa, sejm bowiem nie uznaje prawa z d. 17 stycznia za obowiązujące w Finlandyi.

Dotychczasowa praca sejmiku finlandzkiego (obecnie urzędującego) polegała na wyborze prezydium, członków komisji i na sprawdzeniu mandatów poselskich. Sejm nie przystąpił jeszcze do pracy prawodawczej, lecz naszedł posłów już się zarysował. Nie zapowiada on nic dobrego. Jak wiadomo p. Swinbuid oświadczył przed wyborami prezydium, że jeśli zajmie fotel prezydałny, to w odpowiedzi na mowę tronową nie poprzestanie na wyrażeniu uczuć wieroopodających, lecz kategorycznie wypowie to, co „jak ciężki kamień przyniata serce narodu”. Sejm potem byłby prawdopodobnie rozwiązany, ale ten widział jego zdaniem nie miałoby znaczenia. Swinbuid mógł więc oczywiście nie tylko w swoim imieniu. Tak czuje i tak myśli znaczna ilość finlandczyków. Po jego stronie stoją młodocinowie i szwedomanie.

Obecnie okazało się, że na tymże punkcie widzenia stoi znaczna ilość s.d. Na zebraniu ich frakcji w sprawie wyborów prezydium rozległy się głosy: „Niech rozwiąże sejm”. „Nie wielkie nieszczęście”. Tej większości, która obrała na talmana socjal-demokratę chodzi o sejm nie jako o instytucję prawodawczą, lecz jako o trybunę.

W warunkach obecnych większość obywateli finlandzkich nie przypisuje wielkiego znaczenia prawu do stanowienia praw. Krytykuje się nawet z różnych punktów widzenia sejm obecny. Ukazały się niedawno dane statystyczne o działalności sejmiku. W ciągu ostatnich lat inicjatywa prawodawcza ze strony rządu sprawowana została prawie do zera. Poprzednio zaś do sejmiku wpływało po kilkadziesiąt projektów prawa. Jeszcze w r. 1907 było ich 28, w r. 1910 już tylko 17, w roku 1912—12, a w roku bieżącym tylko 7 i to dotyczących kredytów, bez których obejść się było niepodobna. Prawda, że sam sejm ma prawo inicjatywy. Coż jednak z tego kiedy z kilkuset zainicjowanych przez niego projektów ani jeden nie został uchwalony.

W Finlandyi niema izby wyższej, ale są inne tany pod postacią senatu i kancelaryi general-gubernatora. A w Petersburgu sprawy finlandzkie muszą jeszcze przejść przez sito rady ministrów. Zresztą do rady ministrów rzadko dochodzą projekty i wnioski sejmiku. Są one wstrzymywane zaraz przed pierwszą rogatką. Wobec takich warunków nie dziwne, że nawet umiarkowani działacze polityczni doszli do przekonania, że sejm dzisiaj może się przydać jedynie jako instytucja do wyrażania protestów.

W petersburskich sferach rządowych panowała jakiś czas różnica zdań w sprawie zjednoczenia celnego Finlandyi z Rosją. Obecnie doszło do porozumienia w tej sprawie. Uznano, że należy odrzucić na czas nieokreślony rozpoczęcie pracy specjalnej komisji przy departamencie opłat celnych, której rada ministrów powierzyła opracowanie przepisów o zjednoczeniu celnem.

Zwłoka motywowana jest tem, że obecnie przed ogólną rewizją ustawy taryfowej nie należy się uciekać do zmian w poszczególnych taryfach.

Z prasy rosyjskiej.

„Riecz” wykazuje, że na skutek misji ks. Hohenlohe sytuacja międzynarodowa ani trochę się nie poprawiła. Piszono: „Wyniknie szczytów wzajemnych wynurzeń jest to, że austro-rosyjska różnica zdań została po raz pierwszy ściśle sformułowana i postawiona na

członek tejże komisji J. Wierciecki zwrócił się do zarządu miejskiego z prośbą o tymczasowe otwarcie stacji w celu kontrolowania do włożonego mięsa i leczenia zwierząt domowych, do czasu ostatecznego zdecydowania kwestii dalszego istnienia lub zreformowania wspomnianej stacji, ponieważ brak kontroli nad przywożonymi produktami odbija się nader szkodliwie na stanie zdrowotnym całej dzielnicy.

— Wystawa pracy kobiet. Kijowskie Towarzystwo wzajemnej pomocy kobiet urządziło w marcu r. b. VI wystawę pracy kobiet. Deklaracje od osób zamierzających brać udział w wystawie przyjmowane są codziennie z wyjątkiem niedziel i świąt od godz. 12-jej do 3-iej w biurze Towarzystwa (Lutniańska 8).

— Z kijowskiego Tow. rolniczego. We wtorek dnia 5-go lutego w Kijowskim Tow. rolniczym odbyło się pod przewodnictwem J. Dawydowa posiedzenie komitetu zjazdu rolniczego w obecności przedstawicieli rozmaitych instytucji naukowych rządowych, ziemskich i społecznych.

Zebrań potwierdziło ustawę zjazdu, opracowaną przez gubernialnego agronomów i Czernysza i postanowiło, że zjazd ma być wszechbroskijski. Prezesem zjazdu jest prezes kijowskiego T-wa rolniczego J. Dawydow.

Zjazd podzielony jest na 7 sekcji, każda z odrębnym programem, a mianowicie na sekcje: rolnictwa, leśnictwa, hodowla, ogrodnictwa, ogólną i ekonomiczną, agronomii społecznej, entomologii i patologii roślin.

Organem wykonawczym zjazdu będzie biuro zjazdu, wybrane przez komitet ze swego łona. Preliminarz został określony w wysokości 6.000 rb., na jaki się złoży fundusze wyasygnowane przez komitet wystawy wszechbroskijskiej r. 1913, spodziewana zapomoga departamentu rolnictwa, składki członkowskiej uczestników zjazdu i zapomoga kijowskiego T-wa rolniczego.

— ZAGADKOWA HISTORIA. W tych dniach policja śledcza aresztowała 19-letnią, wesołą, nie mającą paszportu. Dziewczyna najpierw podała się za W. Wasilenko i oświadczyła, iż kilka razy dopuszczała się kradzieży, na śledztwie zaś oznajmiała, iż nazwiskiem jest T. Gnatuk, i że przed kilku laty wraz z ojcem swym zamordowała jednego obywatela w pow. skwirskim, gubern. kijowskiej. Oca jej skazano za to przestępstwo na 12 lat robót ciężkich, ja, będąca podówczas niepełnoletnią, po zbawionym praw (?) i skazano na 4 lata więzienia. Po zasięgnięciu informacji okazało się, że zeznania dziewczyny są fałszywe; — w jakim zaś celu aresztowana oskarża siebie tymczasem nie zostało wyjaśnione.

— KRADZIEŻE. W domu № 6 przy ulicy Nabereżnej Nikołajewo ukradziono ubiegłej nocy miedzianą karkówkę.

W domu № 100 przy ul. Kuznieckiej skradziono A. Polakowej z szafy złote przedmioty, wartości 150 rb.

Na strychu domu № 18 przy ul. Zyliańskiej aresztowano złodzieja Medwedienkę.

W składzie owoców przy ul. M. Wasylkowskiej № 4 złapano na kradzieży Kapitana i Majora.

W jednym z mieszkań w domu № 130 przy ul. Kuznieckiej aresztowano złodzieja Podolskij.

— POZAR. Dnia 5-go lutego wszczął się pożar w domu № 21 przy W. Wasylkowskiej. Ogień został ugaszony przez dyżurny oddział straży ogniowej.

— ZAMACH SAMOBÓJCZY. Zamieszkała w domu № 20 przy ul. Kozmickiej Maryja S. pod wpływem kłótni z mężem postanowiła odebrać sobie życie i w tym celu zażyła jakiejś trucizny. W kilka godzin pożółta odwiedzona młoda kobieta, licząca zaledwie 17 lat, do szpitala.

— ZEMSTA. Odnegaj na Padole w domu Nr. 4 przy ul. Nabereżnej Kreszatyńskiej 18-letnia siostra A. Kłislenko oblała przez zamek kwasem siarkowym fryzjera A. Rakozija. Poszkodowanego Pogotowie odwiezło do szpitala.

— EPIDEMIE W STYCZNIU. Według danych miejskiego wydziału zdrowia publicznego, w ciągu stycznia było w mieście 13 wypadków tyfu su błędnego (w ciągu grudnia r. b. było 9 wypadków), 4 tyfus płamisty (w grudniu było 9), 5 tyfus powrotny (w grudniu 12), 9 ospy (w grudniu 8), 7 dyfterii (w grudniu 16), 132 szkarlatyny (83), 63 odry (97), 25 kokłuszu (5) i 3 dysenterii (w grudniu 3).

Biuletyn kijowskiej stacji meteorologicznej

Dnia 6 (19 lutego) 1913 r.			
	6. 7	8. 1	9. 9
Temp. pow. wzd. Cels.	-6.8	-5.3	-7.6
Barometr przy 0 mm	749.0	754.3	751.8
Stop. wilgotności w proc.	86	79	74
Kier. i silyb. wiatru (w m. s.)	PlnZ	4	PlnZ
Chmur. wzd. 10 stopn. a. n.	10	10	10
Ilość opadów w mm.	0.0	0.0	—
od 6. 9-iej wietrz.			
do 6. 9-iej wietrz.			
Najw. temper. powietrza w ciągu doby	-5.1		
Najniższa	-7.9		
Przeciętna temper. pow. w ciągu doby	-0.6		
Wielol. przed. temp. pow. w ciągu doby	-5.9		

Ogólny stan pogody w Rosji europejskiej z rana na podstawie telegrafu głównego Obserwatorium fizycznego:

Opady notowano w centrum, na wschodzie i na połudn. zachodzie Rosji europejskiej. Temperatura wyższa od normalnej w Finlandii i miejscami na północnym wschodzie i na północy, niższa — w pozostałej Rosji.

Pogoda przewidywana: znaczne mrozy na wschodzie i w części południowego wschodu Rosji, umiarkowane mrozy miejscami w centrum i na północnym wschodzie, nieznaczne w pozostałych rejonach. Nieznaczne opady oczekiwane są w większej części Rosji.

Z teatru i muzyki.

Koncert Lutni P. T. G.

Dnia 9 lutego w sobotę w lokalu T-wa przy ul. Lwowskiej № 12A odbędzie się koncert „Lutni” P. T. G. z następującym programem:

- Chór mieszany:
- 1) „Ruta” — Moniuszki.
 - 2) „Pozłaganie lasu” — F. Klauer.
 - 3) „Mazur” — Rzepko.
 - 4) Chór damski, duet „Mój ty walczysz” — Zaleskiego.
 - 5) Sopran „Wróć do Sreńto” — E. de-Curtis, neapolitańska piosenka z akompaniamentem mandoliny — wykona panna Irena Letowska.
 - 6) Solo na skrzypcach: „Tarantela” — Vieuxtemps — wykona pan Giedyszynski.
 - 7) Sopran „Kalina” — Komorowskiego — wykona p. Stepańska.
 - Chór mieszany:
 - 8) „Śpiew słowika” — Paciusa.
 - 9) „Noc majowa” — Kotarbińskiego.
 - 10) „Marsz Sokółów” — Malczewskiego.
- Początek o godz. 9 ej punktualnie.
- Po koncercie tańce, które prowadzić będzie p. A. Wojciechowski.

Wieczornia Związku Równouprawnienia.

Staraniem Z. R. K. P. odbędzie się w nie dziele, 10-go, „wieczornia” z oddziałem koncertowym, w którym swój udział obierali pp.: Garbunowska, Łoszczenko, Walańska, pp.: Jastrzębiec, Bielawski, Kopp, Skibiński i Matuszew. Po koncercie odbędą się tańce. Bilety zawczasu można nabywać w biurze Związku Proczna 21 m. 1 oraz u p. H. Walskiej — Fundulewska 26, M. Skrzyskiej — W. Podwala 17, d. rowej Z. Matuszewskiej — W. Błagowieszczeńska 147, I. Rudnickej — W. Podwala 36, M. Wyszyńskiej — Tatarska 19, Chojackiej Koch — Bibikowski Bulwar 20, I. Przyborskiej — Gogolewska 7, S. Bykowej — Fundulewska 18, F. Sahorowej — W. Podwala 4, Tarnawskiej — Bibikowski Bulwar 26 oraz w czytelni p. Olszewskiej — Proczna 21.

PRZYJECHALI DO KIJOWA:

Hotel Continental: pp. Elżbieta Pastuchowa; Tatjana Rogal-Lesicka; A. Szening; H. Hugo Kruger; inżynier; Karol Hatterman, kupiec; Ierzy Klein, inżynier; B. Bekker, inżynier; Bolesław Rogowski, obywatel, z pow. czernihowskiej; Włodzimierz v. Krug, rz. r. st.; Tadeusz Brzozowski, obywatel, z Odessy; S. Sopoćko, inżynier; Otto Hess.

Hotel Kranczi: pp. Eugeniusz Waleman z Łodzi; Maryja Winde z Pohrebyszcze; Gustaw Hofman; Bolesław Gileński z Lublina; Aleksy Gutkowicz; B. Stahl; Stanisław Sokółowski z Wilna; Mikolaj Fomin; A. Iaroszewski; Adolf Tynicki z Romanowa.

Hotel Krimlaga: pp. J. Berger, obywatel niemiecki; L. Kozynski; Jan Czerkaski-Pogorielow; Konstanty Czerkaski-Pogorielow; Sergiusz Kalinin, dyr. cukr.

Hotel Hladyniuk: pp. Paweł Korobka, rz. r. st.; Jan Synajewski, agronom; K. Sawicki, obywatel; Grzegorz Fiedotow, buchalter; Aleksey Weis, inżynier; W. Leontjew, inż.; H. Trefiljew, urzędnik; Z. Bogacka; Michał Wisznickow, inżynier; F. Nicz, inżynier.

Hotel Universal: pp. Jakób Rokicki z Berdyczowa; Jakób Kupric.

Palast-Hotel: pp. W. Rozen; I. Fintel; N. Goldberg; S. Sirotkin; M. Paremowski; P. Szwaigut; M. Zilberman; R. Belt; A. Cyperowicz; E. Grossman; dr W. Brodzki.

Grand Hotel Imperial: pp. E. Kandelis; Z. Rabinowicz; Jan Braniecki, obywatel z B. Cerkwi; A. Braillo; A. Samochwałow; G. Fridlański; J. Nejmaw; G. Trachtenberg; A. Stepanow, inżynier; W. Naumow.

Hotel Rosyjski: pp. D. Simin; Julia Jurczyńska, artystka; N. Garbarew; Szymon Dziwanowski, obywatel, z gubern. wolskiej; W. Szumilec; M. Fichlow; Janina Jabłńska, artystka, z Odessy; W. Zwierew.

Hotel Praga: pp. J. Pasternak; S. Miesilew; Postnikow, z Moskwy; M. Kozurin.

OFIARY.

W Administracji „Dziennika Kijowskiego”

Na wpisy do użycia Redakcji: pp. dr F. J. R. 5 rb. — X. X. (stosownie do przyrzeczenia) 5 rb. — W. R. (zam. wienca na grób s. p. Stanisława Heina) 5 rb. — August Walski (senior) (ku uczczeniu pamięci angielskiej Elżbiety Potockiej, co król nasz ukochał) 10 rb.

Na Tow. Polsk. kolonii letnich: pp. Władysławstwo Osuchowski (zamiast powinowazan noworocznych) 2 rb.

Na rodzinę osieroconą s. p. Kazimierza Łaskowskiego (El-a): pp. J. Iarżebkowska 1 rb. — St. Potonska 1 rb. — Marylia i Mus Polonczy 70 kop. — Wandzia, Zosia i Maryka Mozyńskie 30 kop. — Luda Jesypowicz 50 kop. — M. Mienska 50 kop. — S. Głowacka 20 kop. — J. Janewska 25 kop. — H. Szablowska 30 kop. — R. Kikr 25 kop. — W. Czarnecki 25 kop.

Na najbliższych przy Tow. Dobr. pp. W. J. 2 rb. — Tadeusz Gaszwicki 3 rb. — N. N. 1 rb.

Na bezpłatne obłady przy taniej kuchni Kola kobiet: pp. Feliksowo Młobędzcy zamiast wienca na grób s. p. Konstantego Jucewicza 15 rb.

Kronika ekonomiczna.

Kontrakty. W dziedzinie cukrownictwa specyjalną cechą kontraktów towarzyszącym powinien być nadzwyczajny opóźniony okres produkcji.

Obecny jarmark kontraktowy niewątpliwie nie będzie posiadał zwykłego swego charakteru, ostatecznego zrealizowania rezultatów produkcji. Oczywiście oficjalne walne zebrania i działów cukrowni, zwykle wyznaczane podczas kontraktów, odbędą się i w roku bieżącym, jak również zostaną podważone i podsumowane w zwykłych terminach bilansu poszczególnych przedsiębiorstw. W rzeczywistości jednak właściciele cukrowni nie będą posiadali przybliżonych nawet danych o rezultatach handlowych produktów roku bieżącego, dotychczas jeszcze nie zamkniętego, a tembardziej jeszcze nie zrealizowanego.

Druga cechą kontraktów towarzyszących dla przemysłu cukrowniczego była, o ile można przewidzieć, nieunikniona komplikacja w rachunkach, spowodowana trudnym położeniem wielu plantatorów, szczególnie w pośród dzierżawców. Nader poważne straty, jakie wielu z nich w tym roku poniosło z powodu niebawale niepożądanych warunków zbioru i dostawy buraków, same przez się komplikują mniej lub więcej dalsze wzajemne stosunki pomiędzy plantatorami i fabrykami i zapewne nie pozostają bez wpływu na charakter i warunki kontraktów na dostawę buraków, zawieranych pomiędzy plantatorami i cukrowniami.

Co do wpływu na stan rynku i ceny, kontrakty, jako takie, grają zawsze rolę drugorzędą. Pewne znaczenie ma ten jedynie fakt, iż przypada ona w czasie, gdy cukrowa staraja się zrealizować jaknajwcześniej gotowiwość, niecierpiącą dotychczas terminów. W roku bieżącym w tym samym czasie trzeba przygotować nie do wzięcia opłat akcyzowych w marcu, gdyż wszyscy prawie właściciele fabryk skorzystali z odroczenia opłat godziowych.

Jednym słowem wzmożone zapotrzebowanie gotówki przypada jednocześnie z chwilą likwidacji znacznych nakładów podczas ubiegłej kampanii i nieuniknioną stratą części zadatków zeszłorocznych z powodu nieotrzymania całej zakontraktowanej ilości buraków. W rezultacie więc wzmożone zapotrzebowanie gotówki musi wywrzeć pewien wpływ na rynek.

Z giełdy cukrowej.

Na ostatnim posiedzeniu komisja notowań przy giełdzie kijowskiej zatwierdziła następujące transakcje:

- Kryształ białej kompanii
- 1) 50,000 pudów, par. Pohrebyszcze, po 4 rb. 13 kop., na marzec—czerwiec (dom band. I. Bregman—Lwowskiej cukrowni „Zytia”);
 - 2) 25,000 pudów, stacya Pohrebyszcze, po 4 rb. 11 kop., na luty (Towarz. cukrowni „Spiczyniec”—A. Mirkinow);
 - 3) 25,000 pudów, stacya Trościaniec, po 4 rb. 11 kop., natychmiast (Towarzystwo cukrowni „Trościaniec”—Kijowskiej Bankowi Prywatnemu);
 - 4) 17,700 pudów, stacya Szepela, po 4 rb. 14 kop., natychmiast (Towarz. cukrowni „Cybiów”—bankowi Zjednoczonemu);
 - 5) 15,300 pudów, par. Pohrebyszcze, po 4 rb. 11 kop., na luty (I. Heper — bankowi Zjednoczonemu);
 - 6) 50,000 pudów, par. Pohrebyszcze, po 4 rb. 13 kop., na kwiecień—czerwiec (Mirkin—właściciel cukrowni);
 - 7) 30,000 pudów, par. Pohrebyszcze, po 4 rb. 13 kop., na kwiecień—maj (kijowski bank Prywatny—właścicielowi cukrowni);
 - 8) 15,300 pudów, stacya Czarnorudka, po 4 rb. 13 kop., na luty (kijowski bank Prywatny—Towarzystwo cukrowni „Hryhorówka”);
 - 9) 40,000 pudów, par. Trościaniec, po 4 rb. 12 1/2 kop., na marzec — kwiecień (kijowski bank Prywatny—właściciel filii banku Syberyjskiego);
 - 10) 10,800 pudów, stacya Zwiniogrodka, po 4 rb. 12 kop., natychmiast (cukrownia „Poczapiec”—bankowi);

11) 10,800 pudów, stacya Trościaniec, po 4 rb. 12 1/2 kop., natychmiast (A. Mirkin — warszawskiej filii banku Międzynarodowego).

Wymiana świadczeń: 10,000 pudów po 42 kop., na maj (kijowski bank Prywatny—właścicielowi cukrowni).

Telegramy.

Od korespondentów własnych i Agencji Petersburskiej.

Sprawy bałkańskie.

Zatarg bułgarsko-rumuński.

Berlin (AP). Według informacji ministerstwa spraw zagranicznych, widoki zatargu bułgarsko-rumuńskiego trochę się polepszyły. Wielkie mocarstwa otrzymały od jednego z mocarstw propozycję interwencji, co prawdopodobnie ułatwi wyjście z trudnego położenia.

Sofia (AP). „Mir” na podstawie wiarygodnych danych twierdzi, że szanse pokojowego rozstrzygnięcia zatargu bułgarsko-rumuńskiego wzrosły. Pokój pomiędzy Rumunią a Bułgarią wcale nie jest zagrożony w takim stopniu, jak to usiłują przedstawiać.

London (WI.). Rząd angielski przesłał do Sofii i do Bukaresztu radę przyjacielską, nalegając na poczynienie wzajemnych ustępstw. Bułgaria i Rumunia zażądały pośrednictwa mocarstw. Prasa angielska patrzy na zatarg pesymistycznie.

Bukareszt (WI.). Odnegaj pod przewodnictwem króla Karola rada koronna wobec uznania ustępstw Bułgarii za niewystarczające, powzięła ważne decyzje. Izba deputowanych uchwaliła militaryzować wszystkich kolei i urządzić kolejowych. Mobilizacja w Rumunii została ostatecznie ukończona. W razie odroczenia przez Bułgarię żądań rumuńskich, armia rumuńska rozpocznie niezwłocznie oblężenie Sylistry.

Aresztowanie lekarzy czeskich.

Praga (AP). Na pogranicznej stacji „Zemlin” aresztowano 5-ciu lekarzy czeskich, udających się na Bałkany. Posel Masztalka zainteresował w tej sprawie ministra spraw zagranicznych, który, podług słów „Narodnich Listów”, miał odpowiedzieć, iż przeprowadzić badania w sprawie zobowiązań owych lekarzy oraz stosunku krajowego do powinności wojskowej.

Ruchy floty austriackiej.

Wiedeń (AP). „Militarische Rundschau” donosi, iż krakowian „Kaiserin Königin Maria Teresa” i „Kaiserin Elisabeth” opuściły Smyrę. Ostatni udaje się do Konstantynopola, pierwszy zaś bronić będzie interesów Austro-Węgier na morzu Egejskim.

Konferencya ambasadorów.

London (AP). 8-go lutego konferencya ambasadorów obradować będzie nad określeniem granic Albanii. Pomimo pesymistycznych poglądów, koła kompetentne przekażą się, iż osiągnięcie porozumienia jest najpewniej możliwe. Nieporozumienie rumuńsko-bułgarskie również mniej wzbudza obaw, z powodu prawdopodobnej interwencji mocarstw.

Paryż (WI.). Wczoraj posel francuski w Londynie Cambon po odbytej konferencji z Poincaré i Jannetiem w sprawie stanowiska, jakie ma zająć Francja na konferencji ambasadorów, wyjechał do Berlina.

W sprawie porozumienia angielsko-niemieckiego.

Berlin (AP). Według protokołu urzędowego, na posiedzeniu budżetowej komisji parlamentu Tirpitz oświadczył między innymi, iż pertraktacje z Anglią w sprawie ustosunkowania sił morskich obu mocarstw, nie mają miejsca obecnie, ani też nie miały miejsca już od dawna. O gotowości ze strony Anglii przystąpienia do tego rodzaju pertraktacji nie ma w Berlinie żadnych wiadomości. Nieprawdziwa jest również wiadomość o tem, jakoby Niemcy kiedykolwiek odrzucili podobną propozycję. Do zawarcia umowy potrzebne są gwarancje wypełnienia warunków traktatu. Z tego powodu właśnie powstają trudności.

W Egipcie.

Kair (AP). W kołach tureckich spotkało się z ostrą krytyką odwołanie syna Kiamil-basy ze stanowiska pierwszego sekretarza, tudzież zachowanie się głównego komisarza tureckiego Reufa baszy, który przeniósł komisarza do Heluau w celu uniknięcia stosunków z członkami byłego gabinetu tureckiego.

Kair (AP). Przyjmując notabłowy egipski, Kiamil-basza oświadczył, że uniknąłoby wojny, gdyby mocarstwa go poparły i usłuchały jego rad.

Zacisze na plaży boju.

Bukareszt (AP). Z Konstantynopola telegrafują, że w kołach urzędowych bezczynność obecna tamaczoneja jest niepożądaną. Krążyła jednak pogłoska o zdobyciu przez bułgarów fortów Balairu. Ewer bey na torpedowiec krąży na morzu Marmara, oczekując dogodnej chwili dla nowego wyładowania w Rodosto.

W Turcji.

Bukareszt (AP). Według informacji korespondenta Petersburskiej Agencji telegraficznej, rekwizycja towarów, potrzebnych dla armii, prowadzona jest w szerokim zakresie w Azji Mniejszej. Kupcom zagranicznym obiecano nie przeprowadzać rekwizycji w Konstantynopolu.

Bukareszt (AP). Z Konstantynopola donoszą, iż bankierzy żydowscy, rozważający sprawę składek na pożyczkę wewnętrzną, postanowili zwrócić się do żydów zagranicznych z prośbą o pominięcie za pomocą składek pieniężnych komitetowi młodo tureckiemu i rządowi. Młodzież żydowska postanowiła utworzyć milicję miejską dla utrzymania porządku.

Bukareszt (AP). Wszyscy urzędnicy Rumelii wraz z konstantynopolitańskimi udali się do ministerstwa finansów i zażądali wypłacenia im pensji za 5 miesięcy. Minister delegatów nie przyjął. Urzędnicy zaczęli oponować, lecz został rozproszony przez żołnierzy. Wielu z nich aresztowano. Podobno urzędnicy całego państwa prowadzą narady w sprawie powszechnego bezrobocia, w razie, jeżeli rząd nie uiszcza im pensji.

Bukareszt (AP). Z Konstantynopola telegrafują, iż w niedziele nagle wzbroniono wstę-

pu obcom do Porty. Krąży pogłoski o nowym przewrocie. Oczekiwana jest zmiana gabinetu.

Enver bey.

Berlin (WI.). Przyjaciele Enver-beya otrzymali od niego telegram, zaprzeczający pogłoskom o zamachu na jego życie. Enver-bey zdrowo zupełnie i znajduje się w Gallipoli.

Pod Czataldżą.

Konstantynopol (WI.). Prawe skrzydło armii tureckiej pod Czataldżą, odparłszy bułgarów, posunęło się na zachód ku Osmanli.

Z parlamentu Rzeszy.

Berlin (WI.). Posel Chlapowski zwałczal ostro w parlamencie dodatkowe asygnowania dla urzędników na kresach wschodnich, uważając je za bezprawne.

Zmiana prezydenta we Francji.

Paryż (AP). W pałacu Elizejskim Fallières w towarzystwie wszystkich ministrów i prezydentów izby i senatu, przyjął Poincaré i wręczył pełnomocnictwo prezydenta. Z pałacu Poincaré udał się do magistratu, gdzie odbyło się przyjęcie. Na ulicach tłum witał go owacyjnie. W ratuszu obecni byli Fallières i Loubet. Nowy prezydent wyraził radość z powodu obecności ich oraz wdzięczność za wyrażone mu sympatie, które stanowią rękojmię zaufania kraju.

Paryż (AP). Rada miejska wręczyła wszystkim trzem prezydentom złote medale, poczem Poincaré udał się do pałacu Elizejskiego, Fallières zaś — do prywatnego swego mieszkania.

Paryż (AP). Przed powrotem do pałacu Elizejskiego, Poincaré wraz z Briandem, owacyjnie witany przez tłum, odpowiedział Fallièresa do mieszkania przy ulicy Franciska Pierwszego. Wieczorem w pałacu Elizejskim zebrał się ministrów, poczem Briand wręczył prezydentowi podanie o dymisję gabinetu. Poincaré prosił ministrów o pozostanie na stanowiskach i podpisał oświadczenie.

Paryż (AP). Poincaré otrzymał telegramy od Najjaśniejszego Pana, królów: włoskiego, belgijskiego, duńskiego, norweskiego i szwedzkiego, tudzież od prezydenta Rzeczypospolitej Li-bery.

Telegram Najjaśniejszego Pana brzmi: „W chwili objęcia przez Pana wysokiego stanowiska, na jakie powołało Pana zaufanie narodu francuskiego, chcę ponownie przesłać Panu wyrazy serdecznego uczucia, które raz już orzesiałem Panu w dniu obioru Pana na prezydenta. Pan wie, jaką wagę przywiązuję do ściślej jednolitości, jaka istnieje pomiędzy Francją a Rosją. Liczę, że Pan się przychylni do podtrzymywania tej jednolitości i proszę przyjąć moje najszersze i najserdeczniejsze życzenia”.

Na Węgrzech.

Budapeszt (AP). W procesie o oskarżenie Dezięgo przez Lukacsa sąd ograniczył granice śledztwa, stosownie do żądania prokuratora. Dezi uznany został za winnego nie potwarzy lecz obrazy publicznej i skazany na jeden miesiąc twierdzy i grzywny w wysokości 400 koron. Gazety donoszą, iż grupa pracy aprobuje działalność sądu. Opozycja twierdzi, iż sąd postępowaniem swoim oskarży Lukacsa. Andrassy, Apponyi i Zichy z wyroku oświadczyli, iż sprawa dotycząca moralności publicznej nie może być rozstrzygnięta przy pomocy rozmyślnego ukrywania prawdy. Urzędnicy państwowi wydali pokwitowania z otrzymanych przez nich 4 milionów koron, które do skarbu się nie dostały, wydane zaś zostały na pokrycie wydatków partii rządowej przy wyborach. Lukacs zapewnił swojej partii nieprawne dochody pieniężne.

W Indjach.

London (AP). Do agencji Reutersa donoszą z Delhi, iż wysłany został do okręgu Naga oddział wojska dla ukarania krajowców za napad na indo-angielską policję wojskową.

Sufrażystki w Anglii.

London (AP). William Lansbery i sufrażystka Punkhurst skazani zostali za bicie szyb w oknach na dwa miesiące twierdzy i roboty przymusowe. Siostra zaś Lansberyego na jeden miesiąc twierdzy.

Napad.

Czyta (AP). Dnia 5 lutego o godz. 8-iej wieczorem nieznaną bandę dokonali napadu na mieszkanie dowódcy rot 13 wschodnio-syberyjskiego pułku strzelców, śmiertelnie zranili pułkownika Redera, jego współlokatorkę i ordynansa. Są poszlaki, iż powodem zbrodni była zemsta. Aresztowano 5 chłeczyków i 2 rosyjan.

Revolucja w Meksyku.

Meksyk (AP). Madero i jego ministrowie zostali aresztowani. Uerta został ogłoszony czasowym prezydentem.

Meksyk (AP). Madero podpisał podanie o dymisję. Podczas jego aresztowania strzelano. Kantonio kilka osób z pośród konwoju Uerta zawiadomił ambasadora północno-amerykańskiego o zmianie rządu i prosi o zawieszenie o powyższym przedstawicielu pozostałych wielkich mocarstw. Zwołał on izbę deputowanych.

Ze Stanów Zjednoczonych.

Waszyngton (AP). Bez względu na veto Tafta senat przyjął bill zabraniający wjazd do Ameryki Północnej emigrantom niepiśmiennym.

Choroba miliardera.

Rzym (WI.). Pomimo zaprzeczeń krąży pogłoski, że miliardier Pierpont Morgan znajduje się na pokładzie jachtu „Corannia” umierającego otoczonego przez wielu lekarzy.

